

[Statsministeren.]
 lativt hurtigt, og det var baggrunden for den vurdering, som blev anlagt; men regeringen er enig om og har hele tiden været fuldstændig enig om det kriterium, jeg angav før: at det skal netop være i dette tilfælde det livsvigtige eller det samfundsvigtige omfang, der afgør, om der er behov for et indgreb — eller ikke. Herom er der og har der ikke været nogen uenighed i regeringen.

Se, hvad er livsvigtigt? — spørger hr. Bundgård. Ja, jeg tror, megen diskussion i dette ting og megen strid om arbejdsretlige forhold ville man kunne undgå, hvis den afgrænsning var mulig. Der har været og er formentlig fortsat i dette ting uenighed i opfattelsen af, hvordan man skal optræde over for konfliktsituationer, men én ting har jeg altid forstået at man har været enig om: at en af vanskelighederne ved i det hele taget at vurdere og beskytte samfundsinteresserne var, at man ikke kunne afgrænse dem på forhånd. Og det er jo det uheldige ved det. En konflikt kan givetvis dykke lige ned i et livsvigtigt område, men den kan også på et eller andet tidspunkt i kraft af sit omfang ramme samfundsmæssige interesser med en sådan styrke, at det synspunkt så får vægt. Det kan ikke afgrænses på forhånd, så vidt jeg kan bedømme det.

Så vil jeg gerne sige et par ord om dette med at optage kontakt med parterne. Jeg ved, at hr. Erling Dinesen har så megen erfaring i området, at han er enig med mig i, at når noget sådant skal gøres, så skal man have en fornemmelse af, at det i sig har en mulighed for at give resultat; og jeg kan sige, at jeg er enig med hr. Erling Dinesen i, at så bør regeringen formidle den kontakt, der kan føre til nye forhandlinger. Og hvis jeg får en sådan fornemmelse, en positiv fornemmelse fra parterne af, at der er grundlag for det, så vil jeg selvsagt føle det som en forpligtelse at medvirke, sådan som det nu engang i den slags situationer tilfaldt regeringen at gøre det.

Jeg vil også gerne sige til hr. Arne Larsen, som for sit vedkommende mente, at tiden var inde: ja, det er muligt, den er inde; hr. Arne Larsen havde fået den opfattelse, at jeg mente, nogen skulle råde mig til det. Jeg tager gerne imod gode råd, men jeg er nødt til at sige, fordi det jo også er fremgået

med al ønskelig tydelighed, at hr. Arne Larsen på forhånd er engageret i enhver konflikt, sådan at han vil være helt enig med mig i, at der skal mere end hans råd til, for at man kan sige, at man har et tilstrækkeligt grundlag til at vurdere, om tidspunktet er rigtigt valgt.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forespørgerne (*Erling Dinesen*): Jeg er enig med statsministeren i, at der er ingen grund til at blande sig i broderstriden, for der er ikke tale om nogen broderstrid; vi er ikke i familie, hr. Bundgård og jeg; jeg sætter grænsen dér; vi bliver det heller ikke.

Må jeg så i øvrigt sige til statsministeren, at jeg synes jo nok, det var et orakelsvar — det er statsministeren jo i øvrigt kendt for at give — når han siger: jeg er villig til at tage kontakt med parterne, hvis der foreligger en mulighed for resultat, og hvis jeg får en sådan fornemmelse, vil jeg tilkalde parterne. Var det ikke naturligt, om statsministeren på baggrund af det, der er sket — jeg skal ikke gentage, hvad der allerede er sagt — tilkaldte parterne og ved et sådant møde fandt ud af, om sådanne muligheder eksisterede? Som jeg tidligere har givet udtryk for det, mener jeg, at man fra regeringens side, fra regeringens medlemmers side har været inde i sagen på en sådan måde, at man har noget, man skal have klaret, noget, der skal rådes bod på, og det mener jeg faktisk kun kan ske derved, at statsministeren her klart giver tilsagn om, at han er indstillet på at indkalde parterne til et møde for at få genoptaget disse forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Arne Larsen: Statsministeren vil ikke anerkende eller godkende, at hans arbejdsminister er blevet desavoueret. Det er i orden. Men én ting kan vi altså konstatere: at regeringen nu, tre uger efter strejkens begyndelse, er nået til en anden erkendelse i problemet det livsvigtige, end arbejdsministeren var den 1. maj. Det er jo altid et fremskridt.

Men hvad spørgsmålet "det livsvigtige" angår, så har organisationerne jo så tidligt som i 1967, og også i denne situation, været parat til at træffe aftale med selskaberne og